

## ŞÜPHELİDEN SAKININ!\*

*Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.*

*Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.*

*El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bihsânin ilâ yevmi'd-dîn...*

*Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:*

أَمْثَلُ مَا تَدَاوَيْتُمْ بِهِ الْحِجَامَةَ وَالْقُسْطُ الْبَحْرِي

(مالك حم. عن أنس)

**RE. 83/7** (*Emselü mâ tedâveytüm bihi'l-hıccâmetü ve'l-kustü'lbahriyyü*)

*Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.*

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri iki cihanın her türlü hayırlarına cümlelerinizi sevdiklerinizle beraber nâil eylesin...

\* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Cennetiyle, cemâliyle müşerref eylesin...

Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ SAS'ın hadîs-i şerîflerinden bir miktar okumak üzere toplanmış bulunuyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına geçilmeden önce Peygamber SAS Efendimiz'in rûh-i pâkine; ve onun âlinin, ashâbının, etbânının ve hâssaten makam-ı irşâdının vârisleri ulemâ-i muhakkıkîn, meşâyih-i vâsılîn, mürşidîn-i kamilîn-i mükemmilîn, evliyâullah sâdât u meşâyih-i turuk-u aliyemiz büyüklerimizimizin ruhlarına;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan yakından bu dersi takip, derse iştirak etmek üzere uzun mesafeleri göze alarak, aşk ile, şevk ile bu hadîs-i şerîfleri dinlemeye gelen siz kardeşlerimizin de âhirete göçmüş bütün geçmişlerinin, sevdiklerinin ruhlarına hediye olsun, ruhları şâd olsun, kabirleri nur dolsun, makamları a'lâ olsun diye;

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizlere de dünya ve ahiretin hayırlarını ihsan eylesin, iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin diye bir *Fâtiha*, on bir *İhlâs-ı Şerîf* okuyup öyle başlayalım!

.....

## **a. Hacamat ve Kustu'l-Bahrî**

Okuduğumuz hadîs-i şerîfler, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabımızın, Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddîn Efendi Hocamızın telif etmiş olduğu

eserin 83. sayfasında 7. hadîs-i şerîf ve devamı olacak Allah'ın izniyle...

Bu 7. hadîs-i şerîf, Enes RA'dan rivayet edilmiş. Tirmizî'de, Müslim'de, Buhârî'de, Ahmed ibn-i Hanbel'de olan bir hadîs-i şerîf.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:<sup>1</sup>

أَمْثَلُ مَا تَدَاوَيْتُمْ بِهِ الْحِجَامَةُ وَالْقُسْطُ الْبَحْرِي

(مالك حم. عن أنس)

**RE. 83/7** (*Emselü mâ tedâveytüm bihi'l-hicâmetü ve'l-kustü'lbahriyyü*) “Hastalıklarınızı iyileştirmek, tedavi etmek için, kullandığınız ilaçların, devaların en uygunu, en iyisi hacamattır ve kustu bahrî denilen malzemedir, ottur.” diyor, Efendimiz.

*Hacamat*; kan almak, aldırma anlamına gelir. Deriyi çizmek suretiyle kanın bir miktarını akıtmaktır. Peygamber SAS Efendimiz, bu hadîs-i şerîfde bunu tavsiye ediyor. Bunun bir güzel tedavi şekli olduğunu, uygun bir tedavi şekli olduğunu ifade buyuruyor.

Bir de *kustu bahrî* denilen, buruna çekilen bir malzeme. Bizde bir ot vardır, buruna sıkıldığı zaman burnu çok akıttırır, sinüzit denilen hastalıkta; burnun üst taraflarındaki bölgelerde

<sup>1</sup> Buhârî, *Sahîh*, c.XVII, s.452, no:5263; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.182, no:12906; Ebû Avâne, *Müsned*, c.III, s.357, no:5289; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.368, no:23904; Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.VI, s.330, no:2822; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

*Kenzü'l-Ummâl*, c.X, s.24, no:28185; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VI, s.376, no:5384.

meydana gelmiş olan iltihapları akıttırıp rahatlatıyor, iyi ediyor. O ilaç olabilir, o ot olabilir. Bunları güzel birer deva olarak tavsiye etmiş Peygamber SAS Efendimiz.

Doktorlar, bu malzemeleri incelesinler. Bizim sahamız tıp değil ama sinüzite o ilacın çok iyi geldiğini duyuyoruz.

Başka hadîs-i şerîflerde Efendimiz'in tavsiye ettiği bazı maddeler var, onların da çok şifalı olduğunu deneyenler söylüyorlar. Bir tanesi, biliyorsunuz şu çöreklerin üstüne konulan siyah, susam büyüklüğünde, siyah renkli bir ot var, *çörek otu* deniliyor; o.

Amerikalılar merak etmişler, bu müslümanların peygamberi böyle bir ot tavsiye etmiş filan diye; AIDS hastalarına günde belli bir miktarda vermişler; onlarda bile faydası olmuş. Rasûlüllah SAS Efendimiz'in böyle tavsiyelerinde çok büyük faydalar var.

İslâm'ın kendisi ilaç zaten... Peygamber Efendimiz'in zamanında birisi doktor olarak Medîne-i Münevvere'ye gelmiş de hiç iş yapamamış; hiç... Hiçbir hasta müracaat etmemiş kendisine... Hiçbir iş yapamamış, para kazanamamış. Yabancı bir doktor gelmiş, kimse müracaat etmemiş. Çünkü müslümanlar Allah'ın emirlerine, Peygamber Efendimiz'in sünnetine uygun yaşadıkları zaman sonsuz faydalar hâsıl oluyor, bu faydaların bir kısmı da insanın bedenine ait. Bedeni de rahat oluyor, ruhu da rahat oluyor, ailesi de rahat oluyor. Her bakımdan huzura, rahata, sıhhate, afiyete

kavuşuyor İslâm'ın emirlerini tam uyguladığı zaman.

Bizim bu güzel mikrofon sistemini yaptıran hacı kardeşimiz var, Allah razı olsun, ne kadar güzel yapılması gerekiyorsa öyle yapılsın diye emir vermiş; tashih edilsin, düzeltilsin. Çünkü biz buraya oturduğumuz zaman bir yerden bir cızırtı, arıza, oluyordu. Onu yaptıran kardeşimiz diyor ki;

“—Hocam, pazartesi perşembe günü oruçlarını tuttum mu, ilaç almaya lüzum kalmıyor.”

Bir yere beraber gittik akşam, çıkarttı, ilaçlar alıyordu, o zaman söyledi bunu.

“—Pazartesi perşembe oruçlarını tutarsam bu ilaçları almaya lüzum kalmıyor.” diyor. “Bir de *eyyâm-ı bîz* oruçlarını tuttum mu...”

“— *Eyyâm-ı bîz* ne demek?”

Mehtaplı gecelerin gündüzlerinde, Arabî ayların 13, 14, 15'inde tutulan oruçlar. Geçti, şimdi 16'sı, 17'si oldu. Birkaç gün önce mehtaplı gecelerin gündüzlerinde oruç tutulabilirdi.

“—Bir de onları tuttum mu hiç ilaç kullanmıyorum.” diyor.

Halbuki kalp hastası kendisi, bayağı ciddi ilaçlar taşıyor, yanından eksik etmiyor. “Ama oruçlara riayet edince ilaç kullanmaya ihtiyaç kalmıyor.” diyor.

Tabi yatmaya, kalkmaya, yemeye, içmeye, oruca, ibadete, uykuya her şeye dikkat ettiği zaman, İslâm'ın kendisi şifa zaten; müslüman sapasağlam oluyor. 100<sub>5</sub> yaşına geliyor, camiye

tıkır tıkır sabah namazına gidiyor. 110 yaşına geliyor, 130 yaşına geliyor; sigara kullanmaz, içki kullanmaz, vücudunu yıpratmaz ise kötü yollarda bulunmadığı için vücudu dinç kalır. El-hamdü lillah, her bakımdan sıhhatli oluyor.

Bunların yanı sıra, Efendimiz'in tavsiye ettiği bazı böyle kıymetli malzemeler var. Bunları da doktorlar incelesinler. Mesela kan aldırmanın, kan vermenin çok faydalı olduğunu, insanın bedenini tazelediği her zaman söyleniliyor, teşvik ediliyor. Kan bankası, bize kan gelsin diye söylemiyor bunu, hakikaten kan verdiği zaman insanın vücudunda bir rahatlama oluyor diye söylüyor.

Hacamat; işte kan aldırma, o devirde yapılan bir şey, kan alma şekli. Öteki maddeleri de, çörek otu olsun, kustu bahrî olsun, daha başka maddeleri de bizim doktor kardeşlerimiz incelesinler, araştırsınlar, bulsunlar.

Mesela, *misvak* dişlere çok sıhhat veriyormuş. Bir ilköğretim müfettişi, Burdur'a gitmiştik senelerce önce, İmam-Hatip Okuluna teftişe gitmiş. Çocuklara demiş ki;

“—Misvak kullanmasak da diş fırçası kullansak olmaz mı?”

Çocuklar misvakı tercih etmişler;

“—Misvak daha iyidir.”

Onu, bizim profesöre müslümanları kınayarak anlatıyordu;

“—Bak, ne kadar geri kafalılar ki, diş fırçasını değil de iptidaî misvak ağacını teşvik, tercih

ediyorlar, onu kullanmayı diş fırçasından daha uygun görüyorlar...” filan diye ayıplıyor.

“—Modern bir insan diş fırçası kullanır ya, neymiş yani misvak?!” gibi bir hava içinde.

Halbuki sonradan öğrendim, sunî kıllarla yapılan diş fırçalarının bir kısmı domuz kılından yapılıyor. O zararlı zaten.

Neden zararlı?

Kılın içinde bir kanal var. Kıl böyle bize küçük gibi görünüyor ama onun içine mikroskopla baktığın zaman büyük bir şeyle, kanal var; içine mikroplar yerleşiyormuş, çok fenâ oluyormuş. Sen bu sefer dişlerini fırçalıyorsun, yara oluyor. Doktora gidiyorsun:

“—Niye yara oldu? Ben çok temizlik yapıyorum...”

Antalya’da çok kıymetli bir deri mütehassısı kardeşimiz var. Sosyetik bir bayan gelmiş.

“—Başımda bir kaşıntı, hastalık, cilt hastalığı var doktor.”

demiş.

Doktor bakmış:

“—Hanım, bitlenmişsin sen!” demiş. Bit, resmen bit. Hemen kızmış böyle:

“—Ne demek, ben her gün yıkanıyorum.” demiş.

Her gün yıkanılıyorsun ama ne yapıyorsun? Şampuan kullanılıyorsun. Nasıl şampuan kullanılıyorsun? Yumurtalı şampuan kullanılıyor.

Tamam, omlet yap bari... Yumurtalı şampuan saçına yapışıyor, bitler de onu seviyor, geliyor

yerleşiyor.

Zengin, sosyetik mahallelerin okullarında bit muayenesi yapıyorlar, çocuklarda bit çıkıyor. Neden?

O kadar yumurtası bol olunca, oraya hayvan havadan, sudan, bir yerden geliyor, yerleşiyor. Bizim zeytinyağını beğenmezler, zeytinyağından yapılmış sabunları, vakıfların yaptığı, en güzeli o. Öteki sabunla elini yıkıyorsun, elinde bir şey yapışıp kalıyor. Sonra hangi yağdan yaptılar, domuz yağından mı ve saireden mi diye düşünüyorsun?

Kılla yapılan fırçanın kıllarının arasında delik olduğundan, oraya mikroplar yuvalandığından, bir kere doğru değil. Ötekiler de fırçalarken kırıldığından, mideye gidebiliyor, onları kullanmak da doğru değil.

Halbuki bu misvak ağacının içinde öyle bir madde varmış ki antiseptikmiş, yani mikropları öldürücü, ağız temizleyiciymiş. Mideye de faydası varmış. Zaten;

“—Misvakın on tane faydası var.” diye Efendimiz hadîs-i şerîfte bildiriyor;

“—Ağız temizler, ağız kokularını giderir, birtakım göğüs hastalıklarına iyi gelir, mideye şifa verir...” diye şifalarını sayıyor.

Ankara’da bir araştırmacı, kıymetli diş doktoru var, kardeşimiz, Fikret Bey diye, o incelemiştir;

“—Hocam, misvak kullanan insanların diş etlerinde *piyore* hastalığı olmuyor.” diyor. Halbuki halkın yüzde doksanında olan bir



hastalık, yüzde sekseninde olan bir hastalık. Herkesin diş etleri iltihaplı, kızartılı filan, dişleri sallanıyor, kökü çürük, kökünde bir çürüme oluyor, iltihaplanma oluyor. İşte o, misvak kullananlarda olmuyormuş.

Gördün mü işte, bak, sen ilericilik namına domuz kıllı diş fırçasını tercih etmeyi ilericilik sanıyorsun ama incele bakalım...

Hani Mevlânâ Hazretleri, çok hoşuma gidiyor Rh.A, diyor ki:

چند خوانی حکمت یونانیان

حکمت ایمانیان را هم بدان

*Çend havâni hikmet-i yunâniyân, Hikmet-i îmâniyân ra hem bidân.*

“Madem okuyorsun şu Yunanlıların felsefesini; gel bir de imanlıların felsefesini oku!” diyor.

Bir de şunu dinle mübarek, hiç olmazsa hâkim yerine koy kendini, iki tarafı dinle, tek taraflı karar verme. Bir incele bakalım.

Bizim doktor incelemiş, çok faydalı diyor. Âlet yapmış özel, bana gösterdi, misvakı kesecek, şurasına yerleştirecek, fırça gibi her tarafına ağzın ulaşması için bir araştırma yapıyor.

Milletlerin ileri gitmesi neden?

Araştırıp yenilikleri bulmasından, uygulamasından kaynaklanıyor. Eskiden insanlar bir yerden bir yere atla, deveyle giderlerdi. Sonradan ne

kadar nakil vasıtaları gelişti; kocaman uçaklar havalarda uçuyor. Üç yüz kişi, üç yüz kırk beş kişilik, bilmem kaç kişilik uçaklar, kaç katlı uçaklar. İçeride masa, yüznumara, lavabo, koltuk, televizyon var, vesaire var; oturuyorsun, arkadaşının yanına gidiyorsun, konuşuyorsun. Havada apartman uçuyor. Bunlar bir araştırmanın sonunda oluyor. Demek ki araştıracağız.

Bizde şimdi tek taraflı bir körlük, bir tarafa bakmak, öbür tarafı görmemek tarafı var. Batı güzel, Batı'nın her şeyi güzel; Doğu kötü, Doğu'nun her şeyi çirkin.

Yanlış!

İncele, sonunda o sonuca geliyorsan tamam; kötüyse kötü, ne yapalım... Ama incelemeden desteksiz, mesnetsiz atma. Sonra, taraf tutma. İlim adamı taraf tutmaz; meseleyi bîtaraf olarak inceler. Taraf tutacaksan kendi tarafını tut, düşmanın tarafını tutma. Adam işte Avrupalı, altını yıkamaz, üstünü yıkamaz, gusül abdesti almaz... Bu adam bize örnek olabilir mi?

Onun için Peygamber SAS Efendimiz'in çağında insanların, çok imkânları yoktu, orası mahrumiyet bölgesi idi ama Efendimiz'in söylediği her şey çok güzel. Bak bir dal parçasıyla muazzam diş temizliği sağlıyor, diş hastalıklarını engelliyor. Oruçlarla, hayatın tarzıyla, insanın rûhen, bedenen sıhhatini sağlıyor.

İslâm'ın cinsel hayata bakışını inceleyin; rahatlattırıyor, herkesin havasını alıyor, stresini gideriyor, mutlu bir insan tipi ortaya çıkıyor.

“Evlen kardeşim!” diyor, evliliği teşvik ediyor. Ama “gayrimeşru yola sapma!” diyor. Nesli de, namusu da, aileyi de, çocuğu da koruyor; her şeyi koruyor.

İslâm’ın her şeyi güzel!

Ama demişler, bizim bir profesör, bakanlık da yapmış olan kardeşimize, meşhur gazetecinin birisi;

“—Efendim, İslâm’da dört evlilik olur mu?” bilmem ne filan.

Geçen gün öğrendim; Endonezya’ya gitmiş bir tüccar kardeşimiz var. Dedim;

“—Ben Endonezya’yı görmedim, biraz anlat.”

“—Hocam, Endonezya’da kadınların nüfusu, doğum oranı erkeklerden üç kat fazla.”

Yüzde yirmi beş civarında erkek doğuyormuş, yüzde yetmiş beş gibi kadın oluyormuş.

Ne olacak şimdi bu durumda? Gel bakalım çöz bu problemi. Mecburen birkaç hanımla evlenecek.

İslâm sadece bir çağa, bir ümmete, bir bölgeye mahsus bir din değil ki... İslâm cihanşümul bir din! Her şeyi düşünmüş, ölçmüş, biçmiş.

Âlemlerin Rabbi tavsiyede bulunuyor. Normal olarak evlilik var ama İslâm’da flört yok, dalga geçmek yok, metres edinmek, zinâ, harama bakmak, gözünü nâmahreme çevirmek yok. İslâm daha güzel. Her iki taraf razı oluyor, evleniyorlar.

Öbür tarafta?

Öbür tarafta namuslar ayaklar altına alınıyor, kadınlar mahvoluyor, yuvalar yıkılıyor, bir sürü felaket...

Onun için, incelediğimiz zaman İslâm'ın her şeyinin güzel olduğunu anlıyoruz, el-hamdü lillâh... Yirminci Yüzyıl'da bütün sistemler gümbür gümbür yıkılıyor. İnsanların en güzel sistem diye ortaya koydukları; sosyal adalet, komünizm, sosyalizm, kapitalizm ve saire...

Hangi beşerî sistem kaldı ayakta? Hepsi gümbür gümbür yıkıldı. Hepsinin kusurları, hataları, cinayetleri, gaddarlıkları, zulümleri, hepsi ortaya çıktı.

Hangisi sapasağlam duruyor?

İslâm! İslâm sapasağlam ayakta duruyor! Günden güne de parıldayarak, pırıl pırıl, ışıl ışıl, tertemiz, asaletli, soylu... Karşında emsalsiz güzellikte bir sistem olarak duruyor. Yaşa, yaşadığın zaman işte öyle, her bakımdan mutlu oluyorsun.

Şu Yirminci Yüzyıl'ın insanların daha yarım yamalak öğrendiği ağız-diş temizliği için Peygamber SAS Efendimiz'in bulduğu çareye bak. Allah'ın lütfu bu. Bir dal parçasıyla dişleri temizlemek, hem de o dal parçasının içindeki maddeler antiseptik olacak, ilaç olacak.

Hakikaten ağzına alıyorsun, Suudi Arabistan'a gittiğin zaman biraz misvak almakla anlarsan, misvakçının yanına gittiğin zaman;

“—Ver bakalım şöyle kalitelisini.” diyorsun, ağzına alıyorsun; Allah... Tiryaki oluyor insan.

Ne kadar güzel bir tadı var, ne kadar güzel bir lezzeti var, kendine göre bir baharatı var; çok güzel. İnsanın ağzından çıkarası gelmiyor. İşte o asitleri söndürüyor, mikropları öldürüyor, ağzı sıhhatlendiriyor. Diş etlerini kuvvetlendiriyor, iltihapları izale ediyor. İşte Allah'ın lütfu. En kolay bir şey. Yüzlerce, binlerce, milyonlarca lira para vermeye lüzum kalmıyor, basit tarafından halloluyor işler.

## b. İmrü'l-Kays Hakkında

Dersimizin ikinci hadîs-i şerîfi, sayfanın 8. hadîs-i şerifi. Sonra ne buyurmuş Peygamber Efendimiz:<sup>2</sup>

إِمْرُؤُ الْقَيْسِ بْنِ حُجْرٍ قَائِدُ الشُّعْرَاءِ إِلَى النَّارِ  
يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَهُوَ رَجُلٌ مَذْكُورٌ فِي الدُّنْيَا مَنْسِيٌّ  
فِي الْآخِرَةِ

(كر. عن فروة بن سعيد بن عفيف بن معديكرب عن أبيه عن جده)

**RE.83/8** (*İmrü'l-kaysi'bni hucrin kàidü'ş-şu'arâi ile'n-nâri yevme'l-kıyâmeti, ve hüve raculün mezkûrun fi'd-dünyâ, mensiyyün fi'l-âhireti.*)

Bu da Arapların meşhur bir şairi var, İmrü'l-Kays diye, babasının adı Hacer midir, Hicir midir artık... Harekesi yok burada, ansiklopedilere

<sup>2</sup> İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.IX, s.229; Ferve ibn-i Saîd ibn-i Afîf ibn-i Ma'dikerbi babasından, o da dedesinden.

*Kenzü'l-Ummâl*, c.XII, s.153, no:34448; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.378, no:5371.

bakmak lazım. Hicr diyelim, Hicr oğlu veya Hacer oğlu neyse, İmriü'l-Kays.

Neymiş? Peygamber Efendimiz ne buyuruyor;

*(Kàidü's-şu'arâi ile'n-nâri)* “Şairlerin cehenneme giderken en önünde gidecek olan, grup başkanıdır. En önde gidecek, cehenneme en başta gidecek olanlardandır.”

Ama nasıl? Arkasında grup var da grubun en başında, en büyük sorumlu olarak, o gidecek, kıyamet gününde...

*(Ve hüve raculün mezkûrun fi'd-dünyâ)* “O, dünyada namı yürüyen, namlı, anılan, sayılan bir şair, meşhur bir kimse...”

Arapların en meşhur şairi. Cahiliye devrinin en büyük şairi diyorlar, İmriü'l-Kays'a. Hani, Kâbe'ye kasideleri asılan cahiliye devri şairleri var ya, onlardan birisi bu.

“Dünyada tamam, namı yürüyor ama, *(mensiyyün fi'l-âhireti)* ahirette kimse adını bile anmayacak...” Cehennemin dibine gitmiş bir insan.

Ne olacak yani, onu kim anar, kimin aklına gelir?

Hiç kimse anmaz. Dünyada zikri var, ahirette unutulmuş bir kimse olacak diyor.

İmriü'l-Kays nasıl bir şair?

Bizim her yerden duyduğumuz, bildiğimiz cinsten; kadın, şarap, zevk, eğlence, flört üzerine yazılan gazeller, şiirler, aşk şiirleri ve saire filan var ya, işte öyle şiirler yazmış olan bir kimse İmriü'l-Kays. Yaptığı zinâları filan

şairinde anlatan bir şair bu İmriü'l Kays.

Eh, yazın çalan kışın oynar; bu dünyada eden âhirette ettiğini bulur. Bu dünya mühim değil. Bu dünyada insan Firavun gibi yaşarsa, Nemrut gibi yüksek mevkilere çıkarsa bile, İmriü'l-Kays gibi meşhur olursa, herkesin alkışladığı gözde bir sanatkâr olsa bile, sen yaptığı işin mahiyetine bak; nasıl bir iş yapıyor, yaptığı iş nasıl?

Bu hadîs-i şerîf varken nasıl olmuş da kadın üzerine, aşk üzerine, şiir yazan şairler çıkmış, hayret ediyorum. Gençliktir, bilmem nedir filan diyorlar, ama nasıl yazarsın sen ya?

Bak, bu hadîs-i şerîfte Rasûlüllah Efendimiz niye söylüyor?

“—İnsanlar böyle yapmasın, bunu örnek almasın!” diye söylüyor.

Bak bu adam böyle geçirmiş ömrünü, böyle çirkin, müstehcen şiirler yazmış... Peygamber Efendimiz bu iyi değil demek istiyor.

Bize ne İmriü'l-Kays'tan?

Bize bizim nasıl şiir yazacağımız lazım, o önemli!

Yaz bakalım Mevlîd-i Şerîf'in sahibi gibi, Süleyman Çelebi gibi, Rasûlüllah'ın methinde bir güzel şiir. Yaz bakalım Allah'a münacaat, tevhid bâbında güzel bir şiir. Yaz bakalım Yunus Emre gibi, insanın gözlerini yaşartan, dînî duygularını kuvvetlendiren bir şiir. İşte ben o zaman beğenirim seni.

Ne oluyor yani, yaptığın flörtleri böyle böbürlene

böbürlene anlatıyorsun?

Hani bizim Ragıp Paşa, şair ne demiş?

*Şecaat arz ederken merd-i kıptî, sirkatin söyler.*

Çingene delikanlısı maceralarını, kahramanlıklarını anlatırken şöyle hırsızlık yaptım, böyle hırsızlık yaptım diye hırsızlığını söyler. Ya bunun övülecek bir tarafı yok ki, neticede hırsızlık yapmışsın.

Yaptığın şey sirket, hırsızlık, güzel bir şey değil ki, nesiyle övünüyorsun, ne diye ballandıra ballandıra anlatıyorsun? Doğru düzgün bir şey yaptıysan gel onu anlat:

“—Şu kadar fakiri doyurdum, bu kadar insanın gönlünü aldım, şu kadar insana ‘Allah razı olsun!’ dedirttim, şöyle bir hayır yaptım da şu kadar insan istifade ediyor. Suyu olmayan bir köye su getirdim de herkes ‘Allah razı olsun senden’ diyorlar, şu kadar hastaları tedavi ettim de gece gündüz çalıştım da şu kadar hastanın hayır duasını aldım.”

Bak, böyle bir şey yaptıysan iyi, ama yapmadıysan ne oluyor, hiç kıymeti yok.

Kur’ân-ı Kerîm’de bir kocaman Şuarâ Sûresi yer almış; neden?

Aah ah, o Peygamber Efendimiz’in zamanındaki şairler yok mu? Her birisi bir cadaloz, propaganda makinesi. Her birisi kâfirleri, müşrikleri cesaretlendirmek için İslâm’ın, Peygamber Efendimiz’in aleyhine ve müslümanları kötölemek için şiir yazıyor.



Ne oldu o zaman?

Karşı cephenin, reklam ve propaganda aracı oluyor. İslâm'la mücadele eden, müşrik cephenin sözcüleri oluyor.

Birisi bir şiir söyledi mi, Araplar şiire meraklı, hepsi şiiri ezberliyorlar, devenin üstüne bindiler mi geceleyin, o kabileden o kabileye giderken “Arap’ın yâ lellisî” derler, devenin üzerinde şeytan onlara yolculuk yaparken; “Hadi bakalım şarkı söyle” dermiş.

Hadîs-i şerîf var: Bineğin üstüne besmelesiz binerse bir insan, şeytan da arkasına binermiş. Bineğin arkasına binermiş, yedeğine, hani terkisi diyoruz ya atın, devenin, eşeğin, neyse merkebin, katırın. Ha, şeytan da arkasına binermiş;

“—Hadi şarkı söyle.” dermiş.

Şarkıyı güzel söyleyemiyorsa:

“—Hadi hayal kur, hadi bakalım müstehcen müstehcen şeyleri hayal et, hadi bakalım...”

Vaktini zararlı, günahlı, gafil, cahil geçirtecek. O bakımdan şeytan işte bunlara, bu kötü şairlerin yazdığı şiirleri söylettiriyor.

Araplar şiiri bizim gibi düz okumazlardı. Ne yaparlardı?

Ayrıca bir de besteli okurlardı. Elini koyar kulağına, yanağına, yüksek sesle, nağmeli okurlardı. Arapların âdeti bu. Bizde de biraz öyledir, bir parça eski şiirimiz de öyledir. O bizim gazel diye okuduğumuz; kitaplarda, şiirler, ilâhi, nefes vesaire, bunların hepsi

sazlı sözlü, nağmeli olurdu. Çok kere düz şiir tarzında olmazdı.

Şairler iki kısımdır, Kur'ân-ı Kerîm'de... Şairlerin bir kısmı şeytanın askerleri:

وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ أَلَمْ تَرَى أَنَّهُمْ فِي كُلِّ  
وَادٍ يَهِيمُونَ وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ

(الشعراء 224-226)

(*Ve's-şuarâü yettebiuhümü'l-gävûn. Elem terâ ennehüm fî külli vâdin yehîmûn. Ve ennehüm yekûlûne mâ lâ yef'alûn.*) “Şairlere gelince, onlara da sapıklar uyarlar. Onların yapmadıkları şeyleri söylediklerini; her saçma sapan konuda, vâdide atıp tuttuklarını görmedin mi?” (Şuarâ, 26/224-226)

İnsanlar onların peşine takılır, onların sözlerine değer verir, kulak verir, ezberler. Bir fitne, fesat, şer kaynağı oluyorlar. Bir grup bu...

İkinci grup da şöyle anlatılıyor:

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ  
كَثِيرًا وَأَنْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا

(الشعراء 227)

(*İlle'llezîne âmenû ve amilu's-sâlihât*) “Ancak iman edip Allah'ın rızası istikametinde güzel, iyi işler yapanlar, (*ve zekeru'llâhe kesîran*) Allah'ı çok çok zikredenler, (*ve'ntasarû min*

*ba'di mâ zulimû*) ve İslâm hücûma uğradığı zaman, elindeki o beyan kuvvetini İslâm'ın hizmetine koymuş mücâhid şairler başkadır.” (Şuarâ, 26/227)

Mü'min; ibadet, tâat ehli, bir de İslâm'ı o kâfirlerin saldırılarına karşı korumaya çalışan şairler, böyleleri de vardı sahâbe-i kirâmın içinde, İslâm'ı onlar koruyorlardı.

Çünkü her âlet gibi dil de söz de bıçak da tabanca da bir âlettir; hayra kullanırsan sevap, şerre kullanırsan günah kazanırsın. Bıçağı ev işlerinde, ekmek kesmekte, bağ bahçe işlerinde kullanabilirsin; adam öldürmekte de kullanabilirsin. Dilini zikirde, güzel şeyleri öğretmekte kullanırsın; sevap kazanırsın. Küfürde, gûnahta, gıybette kullanırsın, cehenneme düşürecek sözleri söylemekte kullanırsın; cehenneme düşersin.

Âlet, kullanımına göre değişir. Şiir de bir âlettir, hayra da kullanılabilir, sevap kazanır kullananlar; şerre de kullanılabilir, kullananlar cehennemi boylar. İşte bu, bunlardan birisinin misali!

Buradan ne anlıyoruz?

Sözünü doğru söyle, hakkı söyle, Allah'ın rızasına uygun söyle; yalan, yanlış, günah, küfür sözü söyleme.

“—Söylersen bak, işte İmriü'l-Kays cehenneme gidecek, hem de en önde gidecek, ona göre ayağını denk al.” denmiş oluyor insana.

Her şeyimize dikkat edeceğiz muhterem

kardeşlerim. Şeytanın insanın arkasına, atının arka tarafına, bineğinin arkasına binmesini okuyunca bayağı duygulandım. Sen bir at bineğe biniyorsun, besmeleyi çekmeyince şeytan da geliyor, hop arkana; boynuzlu, kuyruklu şeytan, mel'un, hop arkana biniyor. Ondan sonra oradan sana boyna körüklüyor, vesvese veriyor.

Yemek yiyorsun... Peygamber Efendimiz'in karşısında birisi yemek yiyormuş; yemiş, yemiş, yemiş, aklına gelmiş;

“—*Bi'smi'llâhi min evvelihî ve âhirihî*” demiş. “Önüne sonuna besmele olsun, Allah'ın adıyla söylenmiş olsun! Tâ başından sonuna kadar *Bi'smi'llah*'la olsun deyince, Peygamber Efendimiz bayağı bir gülmüş.

Demişler ki:

“—Yâ Rasûlallah, niye güldün?”

“—Besmele çekmediği, çekmemiş olduğu zaman şeytan sofrasında onunla beraber yiyordu. Besmeleyi çekince yediklerini bile kustu.”

Peygamber gözüyle görüyor, Allah onun gözünden perdeleri kaldırmış olduğu için.

Yemekte de ortak oluyormuş, binekte de ortak oluyormuş. Korkuyor insan. Niye korkuyor? Zikirsiz, Allah demeden bir iş yapmaya korkuyor insan. Her şeyi zikirle söylemek lazım. Hatta;

وَشَارِكُهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعَدَّهُمْ وَمَا يَعِدُهُمْ

الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا

(السراء64)

(*Ve şârikhüm fi'l-emvâli ve'l-evlâdi vaidhüm, ve mâ yaidühümü's-şeytânü illâ gurûrâ.*)  
[Onların mallarına, evlâtlarına ortak ol, kendilerine vaadlerde bulun! Şeytan, insanlara, aldatmadan başka bir şey vaad etmez.] (İsrâ, 17/64)

Âyet-i kerîmede böyle geçtiği için, oradan anlaşılıyor ki insanın -Allah saklasın- çocuklarına da ortak oluyor.

Ne demek? Hanımıyla olan evlilik işlerinde de ortak oluyor demek; Allah saklasın... Ne demek?

“—Besmelesiz, nikâhsız, Allah’ın istemediği şekilde olduğu zaman” demek.

Demişler;

“—Yâ Rasûlüllah, evlatlarımıza da ortak olur mu?”

Ortak olur ya, evlatlarının bir kısmı şeytanın evladı olur; söz geçiremezsin, seni dinlemez, laf dinlemez; namaz kılmaz, oruç tutmaz, doğru yola gelmez, nasihatten anlamaz.

Neden? Şeytanın evladı kerata...

Neden? Sen hatalı evlendin, hatalı zifaf yaptın, hatalı, besmelesiz...

Çeşitli kusurları oluyor; insan, sonradan akli başına gelebiliyor, iş işten geçiyor. Güzel diye bir kızı alıyor, sokakta görüyor, peşine düşüyor, konuşuyor, camdan bakıyor, balkondan mektup atıyor, ondan sonra evleniyor. Sonra ne oluyor?

Hadi bakalım; çocuk doğuyor, iş ciddiye biniyor. Kadın hayırsız! Sokaktan bulunan öyle olur işte!

O kadar! Ondan sonra kocasına sadakatsiz, çocuğuna merhametsiz... Hadi, o zaman işler karışıyor. Adam geliyor bize dert yanıyor;

“—Hocam cahillik devrinde bir hata ettik, bir kadınla evlendik, şöyle çıktı, böyle çıktı...” diyor.

Şimdi gel bakalım; babalarımızın usûlü mü iyiymiş, şimdiki zamanın usûlü mü iyiymiş; anla!

Hiç olmazsa senin anan baban, senin namına iyi bir kızı arayacaktı, soruşturacaktı, gidecekti, görecekti, soyunu sopunu, sülalesini araştırarak ve helal süt emmiş, hayırlı bir namzet bulmaya çalışacaktı. Sen sokakta gözünün beğendiğinin peşine takıldın, aldın ama işte bak yuva kurmaya yaramıyor.

Her inşaat malzemesi ev yapmaya yaramıyor.

Briketin üstüne hiç yük bindirilmezmiş. Briketin yük taşıma kat sayısı sıfır. Neden? Çürük malzeme bu...

Briketten ev olur mu? Üstüne kat çıkılır mı? Çıkılmaz! Köprü yapılır mı? Yapılmaz!

Üstünden kamyon geçer mi? Aman ha, sakın ha! Derenin içini boylarsın, uçuruma yuvarlanırsın.

Neden? Çürük malzeme.

Onun için, İslâm'ın öğrettiği şekline sımsıkı sarılmak lazım. Çünkü Allah'ın emri, Peygamber Efendimiz'in emri, Allah'ın sevgili kullarının görüşü oluyor, içtihat bile olsa Allah'ın sevgili kullarının görüşü oluyor.

Onun için İslâm bir şey dedi mi, mutlaka onda

bir fayda vardır. İslâm bir şeyi yasakladı mı, mutlaka onda bir zarar vardır. Onun arkasından hayır gelmez, mutlaka zarar gelir.

Allah, İslâm nimetinin kıymetini bilmeyi cümlemize nasip etsin...

Çok büyük nimet İslâm ama kıymetini bilene. Kimisi bilmiyor. İslâm'ın ne olduğunu bilmiyor da kendisine başka sistemler arıyor, başka hayat tarzları arıyor.

Milletin yarısına da yutturmuşlar. Hatta biz bile yutmuşuz. “—Nereden yuttuk hocam?”

Senin yatak odası takımın nasıl? Misafir odası takımın nasıl? Yemek yeme usûlün nasıl? Giyinme usûlün nasıl? Düğün usûlün nasıl? Bal gibi yutturmuşlar.

Var mıydı İslâm'da kol kola girip de karın olacak gelinin, göğsünü bağrını bütün cümle âleme teşhir etmek, var mıydı? Yoktu! Dans var mıydı? Yoktu! Nikâhtan sonra gelinin duvağını kaldırıp da şap şup öpmek var mıydı? Yoktu!

Herkesle el sıkışmak var mıydı?

“—Vay be, bu gelinin eli ama yumuşakmış ha, sıcacıkmış da...” mı dedirteceksin?

Var mıydı böyle şeyler? Yoktu. Es-selâmu aleyküm derdin, kadınlar bir yerde otururdu, erkekler bir yerde otururdu.

“—Vay hocam, o gericilik...”

Peygamber SAS Efendimiz Fâtımâtü'z-Zehrâ anamızın, cennetlik anamızın yanına giderken, yanında ashabından birkaç kişi var, Fâtımâ

Validemiz'e sesleniyor;

“—Kızım Fâtımâ, biz geliyoruz, yanımda bir iki misafir var, perdenin arkasına geç.” diyor.

Kim yapıyormuş haremlığı selamlığı? Peygamber Efendimiz. Allah-u Teâlâ Hazretleri şöyle buyuruyor:

وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ  
حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ

(الأحزاب) ٥٣

(*Ve izâ seeltümûhünne metâan fe's'elûhünne min verâi hicâbin zâliküm atharu li-kulûbiküm ve kulûbihinne*) [Peygamber'in hanımlarından bir şey istediğiniz zaman, perde arkasından isteyin! Yüz yüze bile gelmeyin görüşmeyin! Bu, hem sizin kalpleriniz, hem de onların kalpleri için daha temiz bir davranıştır.] (Ahzâb, 33/53) Peygamber Efendimiz'in mübarek hanımları ki mü'minlerin annesidir onlar, Ümmehât-ı Mü'minîndir; Kim istiyormuş haremlığı selamlığı?

Allah, Kur'ân-ı Kerîm, Peygamber Efendimiz. Buna gericilik denir mi?

Bizim fakültede bir asistan alınacaktı. Bir profesör muhalefet ediyor alınmasına. Biz de alınmasını istiyoruz. Alınacak asistan çalışkan, hâfız, fakültenin çalışkan talebesiydi, asistan olduğu yere faydalı olacak eleman. Biz istiyoruz, ötekisi almak istemiyor.

Ne diyor?



“—Ben bunları inceledim. Bunlar evlerinde haremlik selamlık yaparlarmış, almayalım bunu.” diyor.

Haremlik selamlığı kusur olarak görüyor. Ne olmuş?

Hapı yutturmuşlar bize. Zokayı mı derler? Balıkçılıkta zoka var galiba, zokayı yutturmuşlar, bizi çekiyorlar kendilerine doğru, biz de kendimizi bir şey sanıyoruz.

Yok, bizim usûlümüzde böyle şeyler!

Peygamber Efendimiz’in, Allah’ın, Kur’ân-ı Kerîm’in istediği gibi yaşasana! Ne olacak;

“—Allah böyle istiyor!” ‘yapmayın’ dediği şeyi ben yapmam. Rasûlüllah’ın hayatına uygun yaşamak istiyorum. Sünnet-i seniyeeye uymak istiyorum.” de.

Ümmetin bozulduğu zamanda Peygamber Efendimiz’in sünnetine yapışıp, sünnetine sarılıp, sünnetine göre yaşayan insana yüz şehid sevabı var. İstemez misin? Hadi isteme. Yüz şehit sevabı var, bir şehit sevabı bile değil, yüz şehit sevabı var.

Ne yapmışız biz?

Sakallar matruş; Batı usûlü, cart, cart, cart... Bıyıklar matruş; Batı usûlü. Tırnaklar uzun; Batı usûlü. Saçlar; Batı usûlü. Giyim; Batı usûlü. Yırtmaçlar; Batı usûlü. Uzun etek giyiyor kadın, tâ bilmem neresine kadar yırtmacı var.

Fesübhanallah! Bunu niye uzun yaptın, bu yırtmacı niye kısa yaptın?

Karşıdakinin yüreğini hoplatmak için. Niye yapacak; günaha girmek için, günaha sokmak için. Ne yapacak?

Allah'ın emrine girecek herkes. Sen yanılmışsan, sen Allah'ın yoluna geleceksin; ben yanılmışsam, ben Kur'an'ın çizgisine geleceğim, orada birleşeceğiz. Tamam, ihtilaf kalmayacak. Ne Alevî, ne Sünnî, ne ilerici, ne gerici, ne laik, ne anti-laik, hiçbir şey kalmayacak, her şey birlik ve beraberlik içinde o zaman olur.

Sen gidiyorsun Alman'ı, Fransız'ı, imansız, kâfiri, namussuzu taklit ediyorsun... Namussuz, müstehcen, kötü hayat yaşayan kadın buradaki kadınlara, namuslu insana örnek olamaz ki.

Bizim örneklerimiz vâlidelerimiz, muhterem ümmühât-ı mü'minîn, Peygamber Efendimiz'in hanımları, sahabenin içindeki sahabe kadınlar. Onlar nasıl yaşamış; bizim kendi örneklerimiz sahâbe-i kirâmın kendisi. Ashâb-ı kiram nasıl yaşamış? Bizim örneğimiz onlar.

Bizim örneğimiz falanca artist, filanca sanatkâr, filanca bilmem batılı değil ki...

Şimdi gençler filmleri seyrede ede onlara özeniyorlar, şövalyeliğe özeniyor. Ya bizde şövalyelik yok, bizim dünyamız başka, onlarınki öyle. Üç silahşorlar, hafiyesi, tabancası, Teksas'ı meksası. O onların dünyası; bizim dünyamız başka dünya. Biz başkayız, onlar başka.

Ne diye onu taklit ediyorsun?

Taklit edeceksen Allah'ın sevgili kullarını taklit et. Sen de Allah'ın sevgili kulu ol. Sen de

dünyada, âhirette iyi insan ol.

Gidiyoruz yalan yanlış şeyleri taklit ediyoruz, onları teşvik ediyoruz. Gazeteler, mecmualar, basın, yayın, okul, mektep, vesaire muhit... Gidiyorsun bir zengin, sosyetik muhite...

Şöyle karanlıkta gözünü kapayıp da seni biraz böyle uçakla bir yerlerde gezdirdikten sonra, bir yere indirseler, açsalar gözünü;

“—Bil bakalım burası neresi?”

Fransa mı desem, İngiltere mi desem, Amerika mı desem...

Hayır, hiçbir şey değil: Müslüman bir ülke güya; giyim kuşam, her şeyi, hiç farkı yok. Bir tek farkı var; renk. Renginden galiba bu şarklı diyorsun, yani Doğu Akdenizli, oradan...

Avrupa’ya gidiyorduk; Akdenizlilerin tipleri filan farklı oluyor galiba, bize soruyorlardı;

“—Nerelisiniz?” diye. Akdenizli tahmin ediyor;

“—İtalyan mısınız, İspanyol musunuz?” diye öyle soruyorlardı.

Allah’ın emrini tutacağız, Allah’ın emrini tutan kimselerin yolunda yürüyeceğiz. Bu işin yolu, yöntemi bu! Allah’ın Rasûlü bizim en güzel modelimiz, numûne-i imtisâlimiz, yani kendisine uyacağımız mücessem misalimiz o bizim. Ona uyacağız!

Evet, burada da bu kadar söz yeter herhalde. Dünyanın itibarı, zevki, şevki, şöhreti var ama kıymeti yok. Bir de ahiretin zevki, şöhreti var, ahirette insanın itibarı var; işte o kıymetli.

İnsanın ahirette itibarının olması kıymetli!

Öyle insanlar vardır ki burada beyefendidir, zengindir, yüz tane hizmetçi çalıştırıyordu; ahirette hizmetçilerinin hizmetçisi olamaz, ayağının tozu olamaz.

Neden?

O, Allah'ın sevdiği yolda yürüyor; bu, Allah'ın sevmediği yolda yürüyor, ondan.

Allah'ın sevdiği yolda yürümeye, Allah'ın rızasını kazanmaya hepimiz aklımızı döndürelim. Hani böyle şeyler var ya; tırrrrt, düğmeye basıyorsun dönüyor, çanak antenler, şu uyduya bu uyduya dönüyor, oradan yayın alacak.

“—Nereye döndüreceğiz?”

Allah'ın rızası yoluna. Bu kafaları değiştireceğiz. Kurban Bayramı yakın, değişecek kafalar. Kötüleri atarsınız, iyileri alırsınız, Kurban Bayramı'nda değiştirirsiniz. Kuzuların kafaları var...

Allah'ın rızasına uygun bir zihniyete sahip olacağız hepimiz. Allah'ın rızası bize hoş gelmiyorsa, Allah'ın emri bize hoş gelmiyorsa, ayetler, hadisler bize zıt geliyorsa, demek ki çok ters bir pozisyondayız. Her şey alt üst olmuş.

İnsan baş aşağı ipe ayağından asılmış olursa, kendisi baş aşağı ama her şeyi ters görür. Bizim düz gördüğümüz her şeyi ters görür. Neden?

Bacağından asılmış, sallanıyor da ondan. Kafası aşağı doğru; her şeyi ters görür.

## c. Yetimin Başını Okşayın!

Ama arada bir hadîs-i şerîf varmış, onu atladık. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:<sup>3</sup>

إِمْسَحْ رَأْسَ الْيَتِيمِ هَكَذَا إِلَى مُقَدِّمِ رَأْسِهِ وَمَنْ لَهُ  
أَبٌ هَكَذَا إِلَى مُؤَخَّرِ رَأْسِهِ

(خط. كر. عن ابن عباس)

**RE. 83/9** (*İmsah re'se'l-yetîmi hâkezâ ilâ mukaddemi re'sihî, ve men lehû ebün hâkezâ ilâ muahhari re'sihî.*)

Bu atladığımız hadîs-i şerîfin mânasını verelim: İnsanlar ölüyor, bazen geride çocuklar kalıyor.

(*İmsah re'se'l-yetîmi hâkezâ ilâ mukaddemi re'sihî*) “Yetimin başını arkadan öne doğru okşa! (Ve men lehû ebün hâkezâ ilâ muahhari re'sihî) Babası ölmüş olanı da önden arkaya doğru okşa!”

Yâni, “Yetimleri, öksüzleri kollayın, okşayın, sevin, ihtiyaçlarını görün. Onların anasının babasının eksikliğini, öldüğünü onlara hissettirmeyin, gözetin. Onları mutlu etmeye çalışın.” diye bir mâna çıkar. “Onları sevin!” mânası çıkıyor.

<sup>3</sup> Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.V, s.291, no:2795; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LIII, s.129; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.169, no:6005; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VI, s.404, no:5423.

## d. İman ve Vera'

Gelelim onuncu hadîs-i şerîfe:

İbn-i Mes'ûd RA'dan rivayet edilmiş. O sahabiyi de çok seviyoruz. O bizim Hanefi mezhebimizin adeta silsilesinin başı gibidir. Allah şefaatine erdirsin...

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:<sup>4</sup>

إِنْتَهَى الْإِيمَانَ إِلَى الْوَرَعِ مَنْ قَنِعَ بِمَا رَزَقَهُ اللَّهُ  
دَخَلَ الْجَنَّةَ وَمَنْ أَرَادَ الْجَنَّةَ لَا شَكَّ فَلَا يَخَافُ فِي

اللَّهُ لَوْمَةً لَائِمٍ

(قط. في الأفراد عن ابن مسعود)

**RE.83/10** (*Intehe'l-îmânu ile'l-verai; men kania bimâ razekahu'llâhu azze ve celle dehale'l-cenneh; ve men erâde'l-cennete lâ şekke, felâ yehâfu fi'llâhi levmete lâim.*)

(*Intehe'l-îmânu ile'l-verai*) “İman gider gider, veraa dayanır.”

*Vera'* ne demek? Sımsıkı takvâ demek. Şüpheli şeyden bile kaçınmak demek.

“—İman, böyle şüpheli şeyden bile kaçınan zihniyete gelir, oraya dayanır.” *Vera'* sahibi insan günaha yanaşmak şöyle dursun, şüpheli olan şeye bile yanaşmaz.

<sup>4</sup> Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.417, no:1691; İbnü'l-Cevzî, *İllevü'l-Mütenâhiyye*, c.II, s.816, no:1366; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

*Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.426, no:7275; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.59, no:5800.

O halde gerçek mü'minler ne yapacak?

Günahlardan sakınacak. Haramlara, günahlara düşmeyecek.

Hatta harama, günaha düşmemek için ihtiyaten şüphelinin yanına bile yanaşmayacak. İşte iman oraya götürür, dayanır. İman böyle olursa kuvvetli iman olur.

Onun için, hepimiz vera' sahibi olalım. Helâl bellidir, haram bellidir. Arada tereddütlü, şüpheli şeyler vardır. Onlardan da kaçalım. Garantili, sağlam, sevaplı olan yoldan gidelim. Haramlara yanaşmayalım. Yanaşırsak düşebiliriz. Yanaşırsak yanabiliriz. Yanaşırsak üstümüze kir, çirkinlik, çirkef sıçrayabilir. En iyisi yanaşmamak...

Sonra ne diyor Efendimiz:

*(Men kania bimâ razakahu'llâhu azze ve celle dehale'l-cenneh)* “Allah'ın kendisine nasip ettiği rızka kanaat eden kimseyi Allah cennete sokar. O kimse cennete girer.”

Burada, kanaatkâr olmayı Allah'ın sevdiğini anlıyoruz. Allah şu kadar vermiş. “El-hamdü lillah, çok şükür hâlime...” diyecek.

Ne yapmayacak? Gözünün başkasının eline dikmeyecek. Onu almaya çalışmayacak. Haset etmeyecek. Hırs etmeyecek. Gayri meşru bir şeyler yapmaya niyetini bozmayacak.

“—El-hamdü lillah, yeter, çok şükür!” diyecek.

Tabii çalışabilir. Daha yükselmek için, daha yüksek bir makama geçmek için, daha çok kazanmak için çalışabilir. Bu yasak değil.

Çalışmak daima tavsiye edilmiş bir şey. Çalışacak; ama o anda eline geçtiğine de mutlu olacak, kanaat getirecek.

“—El-hamdü-lillah, çok şükür!”

Ne yapalım, işte her gün herkes çalışıyor. Herkes sabahleyin gidiyor işine, akşam dönüyor. Ama birisi bir kazanıyor, birisi bin kazanıyor. Şimdi akşam kavga mı edeceğiz? Hayır.

“—Çok şükür yâ Rabbi! Bugün bu kadar verdin. El-hamdü lillâh. İşte iyi tarafı; sıhhatim yerinde, çok şükür... Dünyada nice benim nimetlerime sahip olmayan insan var.” diye şükredecek.

Ama yine tabii daha çok kazanmak için, daha yükselmek için çalışma yolu kapalı değil.

Bu; “İçinde bulunduğu halde kanaat sahibi olmak, razı olmak, Allah’ın hükmüne, taksimine, kazasına, kaderine, kısmetine itirazcı olmamak; başkasına göz dikmemek, başkasının hakkında kötü niyetler beslememek.” demek.

İşte “Böyle kanaat sahibi olan, Allah’ın kendisine verdiği rızka kanaat gösteren kimse cennete girer.” diyor. Bu kanaat bize tavsiye edilmiş bir huy oluyor.

الْقَنَاعَةُ كَنْزٌ لَا يَفْنَا

(*El-kanâatü kenzün lâ yefnâ*) “Kanaat bitip tükenmez bir hazinedir.”

Kanaat sahibi oldu mu insan mutlu olur, tasasız olur, üzüntüsüz olur, iyi olur.

Sonra... İşte çok mühim bir şey, öğrenmemiz ge-



reken bir cümle geldi karşımıza: (*Ve men erâde'l-cennete lâ şekke*) “Kim cenneti muhakkak kazanmak istiyorsa, mutlaka gerçekten cennete girmek istiyorsa...”

İstiyor muyuz? İstiyoruz. Hepimiz cenneti istiyoruz.

“Muhakkak, mutlaka kim cennete girmek istiyorsa, (*felâ yehâfu fi'llâhi levmete lâim*) Allah'ın rızasını kazanmak yolunda, Allah yolunda kınayanın kınamasından korkmasın.”

Demek ki müslüman nasıl olacakmış? Doğru bildiği yolda yürürken utanmayacakmış. Başkalarından çekinmeyecekmiş.

“—Ya beni kınarlar, ayıplarlar. ‘Aa! Şuna bak!’ derler...”

Öyle olmayacak.

Kıza söylüyorsun:

“—Kızım, manto giy. Bak kocaman oldun. Selvi boylu oldun, güzelleştin... Allah örtünmeyi emrediyor. Çocukluk çağın geçti.”

“—Utanırım. Manto giyemem. Arkadaşlarım ne der? ‘Aa!’ derler, ‘aman!’ derler, ‘vay!’ derler, ‘ayıp!’ derler.”

Desin. Mü'min, cenneti isteyen insan kınayanın kınamasından korkmaz.

Ne kadar hoşuma gidiyor: Süfyân-ı Sevrî büyük alim, büyük fakih, büyük evliyâullahtan bir zat, mübarek, cennetlik. Karanlıkta almış hırkasını, evde giymiş. Herhalde namaza mı gitti, ne yaptıysa... Gitmiş diyelim. Karanlıkta namaza

gitti. Namazı kılmış. Ortalık aydınlanmış. Yanından geçen birisi bakmış ki Süfyân-ı Sevrî hırkayı ters giymiş. Giyimi ters. Astarından, eklentisinden belli işte, hırkayı ters giymiş. Demiş ki;

“—Yâ imam, yâ üstad! Hırkayı ters giymişsin, çıkart şunu, düzelt.”

Bakmış; ters. Demiş ki:

“—Ben o hırkayı Allah rızası için giydim. Allah rızası için giydiğim hırkayı kul rızası için çıkartmam!”

Hoşuma gidiyor. Belki şaka söyledi ama çok hoşuma gidiyor. Yani aldırmıyor. Kınayanın kınamasına aldırmıyor. Hırkayı ters giymiş. Tamam, olabilir, ihtiyar insan. Karanlıkta evde mum yok, bir şey yok, görmedi; aldı çividen, geçirdi sırtına, camiye yetişti, namazı kıldı işte. Allah kabul etsin. Daha ne, en güzel şeyi yapmış. Ters olmuş, aldırmıyor. Kınayan kınasın, ne olacak...

“—Ben onu Allah rızası için giydim.” demiş.

Orada bir şey daha öğreniyoruz. Ne öğreniyoruz? Giyim de Allah rızası için olacak.

Neden giyiniyoruz biz?

Allah rızası için giyiniyoruz. Allah “örtünün” dedi diye. Erkeğin de örtünmesi var, kadının da örtünmesi var. Ben küçükken hatırlıyorum, “pantolonum biraz bol” diye, “ceketim bol” diye ağlardık. Rahmetli anneme söyledik; “Ya burasını biraz uzun yapmışsın, yakası şöyle olmuş...” O da bize hep onları dikerdi. Ne olacak

ya... Giyim neden?

Allah rızası için. Kul beğensin diye değil ki. Allah rızası için, tesettür için giyiniyoruz. Avret mahallerimiz örtünsün. Bir de tabiatın şartlarından vücudumuzu korumak için. Hani kış oluyor, yünlü giyiyoruz. Yaz oluyor, ince giyiyoruz. Soğuktan, sıcaktan başımızı örtüyoruz. Ayağımıza yün çorap giyiyoruz. Yani iklim şartlarına göre giyiniyoruz. Bir de örtünmek Allah rızası için, tesettür için.

Allah rızası için olacak. Zihniyet bu olacak. Keyif için, lüks için, beğenilmek için olmayacak da Allah rızası için olacak.

Kıza; “Şöyle kıyafet giy.” diyorsun. “Yok, onun modası eski, onu giymem!” diyor. Birisi bir elbise yapmışsa ötekisi ondan giymiyor. Olmazmış. Neden?

Tek olacak. Emsalsiz olacak. Bir tane olacak. İkinci oldu mu istemiyorlar. İki tane olmasına razı değiller. Hepimiz öyleyiz.

Bizim bu kafalar, hani “Kurban Bayramı’nda koyun kafalarıyla değiştirelim!” diye şaka yaptım ya, değiştirilecek çok şeylerimiz var... İçimize yerleşmiş de farkında değiliz. Pantolonlarımız kusurlu, gömleklerimiz kusurlu, hırkalarımız kusurlu, tıraşlarımız kusurlu... Değişecek. Biz Allah’ın iyi kulu sanıyoruz kendimizi ama hakikaten iyi kulu muyuz? Sen öyle sanıyorsun ama hele bir incele bakalım, hakikaten iyi kul musun?

Düzeltecek. Allah rızası için giyinecek. O mübarek öyle demiş işte: “Ben Allah rızası için

giydiğim hırkayı kul rızası için çıkartmam!” demiş. Ters olmasına aldırıyor. “İsterseniz beğenin, isterseniz beğenmeyin!” diyor. “Ben işte Süfyân-ı Sevrî’yim.” diyor. “Ben kıymetli insansam kıymetli insanım. Üstüme hırkayı ters giymekten, düz giymekten kıymetim değişmez.” diyor.

Bizim eve bir alim gelmişti, çok seneler önce... Şöyle bir baktım; bir çorabı başka bir çorabı başka. Bana dünyada giydiremezlerdi o zaman... “Hadi bir bu renkten bir çorapla bir şu renkten bir çorap giy. İşte ikisi de ayağını örtecek, ayağın korunacak. Hadi bakalım, giy.” Yok, insan ille çiftini arıyor. Dolabı boşaltıyor; “Bunun teki nerede anne?” diye soruyor.

“—E ne olur evlâdım ötekisini giysen?”

“—Olmaz, ayıp olur. Arkadaşlar ayıplar.”

Biz tabii işi çığırından çıkartmışız. Hele şimdi moda, zevk, keyif diye işleri çok çığırından çıkartmışız.

Mü’min nasıl olacak? Mutlaka insan cenneti istiyorsa kınayanın kınamasından korkmayacak arkadaş.

İkinci namazının vakti geldi mi? Geldi.

Otobüs kalkacak. Camiye kadar gitse otobüs kalkar. Otobüse binse bu şoför durmaz. Akşam vaktine kadar namaz kaçacak. Ne yapacak şimdi?

“—Çekilin şuradan bakalım. *Allahu ekber!*” der, orada namaza durur, otobüsün yanında kılar.

“—Ayıplarlar.”

Ayıplayan kızını vermesin. Ayıplayan ayıplasın. Allah sevsin, kâfi. *Allahu ekber*, güzelce namazı kılırsın. *Es-selâmu aleyküm ve rahmetullah... Es-selâmu aleyküm ve rahmetullah...*

Ama böyle yapmıyoruz; utanıyoruz. “Pantolonunun ütüsü bozulmasın” diye adam namazı evde kılıyor. Jilet gibi güzel ütülü pantolon. “Şimdi ben burada öğle namazını kılırsam sobanın dirseği gibi olacak, pantolon kırışacak.” Kılmıyor, “ütüsü bozulur” diye... Yazıklar olsun! Pantolonun ütüsünden de mi kıymetsiz Allah’ın rızası, namaz?

Onun için, nasıl olacakmış?

Bak burada işte kâide: İnsan ille cenneti istiyorsa, kınayanın kınamasından korkmayacak. Doğru bildiği işi yapacak. Herkes kendisini ona göre düzeltsin. “Müslüman böyledir.” desin, bitsin iş.

“—Bıçak sağ ele alınacakmış, çatal sol ele alınacakmış, öyle yiyecekmişsin...”

Öyle şey yok! Ben öyle yapmam. Ben sağ elimle yerim. Bitti. O sol modası Avrupa’nın modası.

“—Yok efendim bıçak olacakmış, şu olacakmış...”

*Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm* dersin, icabında elinle alırsın. Bazen çorbayı kaşıklayacağım diyorsun, olmuyor. Baktım, bir arkadaş tası kaldırıp içiyor. Neden?

Korkmuyor. Kendisi profesör, güngörmüş, yüksek bir şahsiyet. “Başkası ne der?” demiyor. Hangisi kolayına gelirse öyle yapıyor. Kaşıkla almak zor; tası alıyor, içiyor, tamam, bitti.

Maksat bu çorbayı içmek değil mi? Tamam, içti; oldu, bitti.

Mü'min Allah yolunda kınayanın kınamasından korkmaz. Öyle olacak. Allah emretti, yapacağım. Allah bunu böyle seviyor, öyle yapacağım.

Bize her şeyi öğretiler. Bunlar olmasaydı biz sakal bırakmazdık. Bu bizim solcular olmasaydı bizim mü'minler sakal bırakmazdı. Hocalar bile tıraşlı gezerdi. Bu adamlar çıktılar, solculuk nâmına, protesto nâmına, komünistlik adına, "ilerici sakalı" diyerek, şunu diyerek bunu diyerek bizim yadırgadığımız her şeyi yaptılar yaptılar, bize öğretiler, ondan sonra millet [yapmaya] başladı, "Bu Allah'ın emri." diye. Daha önce korkuyordu. Allah'ın emriydi ama yapmıyordu.

Söyle her yerde; "Ben namaz kılacağım." de. Otobüsün şoförüne gidip söylemeye çekiniyor. Okulda söylemeye çekiniyor. Cuma gününe ders konuluyor. Koyma. Git müdüre söyle. Herkes söylesin:

"—Cuma gününe ders koymayın. Bizim namazımız var." desin.

Memlekette demokrasi varsa onlar da saati kaydırırsınlar, ne olacak... Oluyor, her şey mümkün. Her şey halka hizmet diye değil mi? Sen arzunu söyleyeceksin.

Biz öğrenci velisiyiz. Bir Milli Eğitim bakanı çıkmış;

"—Kızlar başını açacak!"

Niye açsın efendim? Allah "kapat" diyor. Sen

kim oluyorsun?

“—Kur’an dersi dışında başını açacak.”

Kur’an okumak mübarek bir şey, Kur’an dersinde kapatılıyorsa demek ki güzel bir şey. Başka zaman niye açılınsın?

“—Madem böyle istemiş bakan bey hazretleri, o zaman açalım.”

Öyle dedi. Okul aile birliği toplantısında birisi kalktı;

“—Madem bakan bey böyle istemiş, açalım.”

Ben, “Müdürden söz istiyorum.” dedim. Okul aile birliği toplantısında... “Bu arkadaşına bir soru soracağım.” dedim.

“—Sen kızını İmam-Hatip okuluna niye gönderiyorsun kardeşim?” dedim.

Şöyle bir durakladı.

“—Niye olacak, dinini öğrensin diye gönderiyorum.” dedi.

“—Dinini öğrensin de öğrendiklerini tatbik etmesin, çiğnesin diye mi gönderiyorsun? Ne öğreniyor burada? Allah’ın Kur’ân-ı Kerîm’de emrini öğreniyor. Onları yapmasın diye mi? Öğrensin öğrensin de çiğnesin de günahı daha büyük olsun diye mi sen buraya gönderiyorsun?!”

Şaşırdı tabii... Hani misafirlğe gittiğin zaman soruyorlar:

“—Kahve mi istersin, çay mı?”

Ondan sonra yine soruyorlar, “Kahve isterim.” dersin:

“–Şekerli mi istersin, sade mi istersin, orta şekerli mi istersin, yandan çarklı mı istersin?”

Soruyor. Yani sana itibar ediyor, misafirsin diye...

“–Seni serbest bıraksalar çocuğunun kapalı okumasını mı istersin, açık okumasını mı istersin?”

“–Kapalı okumasını isterim hocam.”

“–Peki, güzel. Demek ki serbest olsan, baskı olmasa çocuğunun başı örtülü okumasını istiyorsun. Pekiyi bu arzunu söyledin mi bu bakan bey hazretlerine?”

“–Söylemedim.”

“–O müneccimbaşı mı, nereden bilecek? Fala mı bakacak? Kahve falına mı bakacak? Yıldız falına mı bakacak? Nereden bilecek senin öyle istediğini? Sen gideceksin, söyleyeceksin. ‘Arkadaş, ben bunu böyle istiyorum. Bana soracak olursan arzumu, ben çocuğumun başı örtülü olarak okumasını istiyorum.’ dedin mi? Demedin. Öyle demediysen biz çocukların başı örtülü okumasını istiyoruz. Binâen aleyh, müsaade et, gidelim biz söyleyelim.”

“–Tamam, olur.” dediler.

Bir heyet kurduk. Gittik, o devrin bakanlarıyla görüştük. Bir bir hepsini ziyaret ettik. Dedik ki:

“–Biz çocuklarımızın başlarının açılmamasını istiyoruz. Biz İmam-Hatip okuluna çocuklarımızı dinî tahsil yapsınlar, dine göre yaşasınlar diye gönderdik.”



“–Tamam tamam tamam...”

Okeyini aldık. O zaman o işi öyle halletmiştik.

İnsan İslâmî kanaatini, arzunu söyleyecek. Ve yaptırmak için de bir gayret gösterecek, bir teşebbüste bulunacak, müracaatta bulunacak. Bak herkes milletin hizmetinde, maşâallah... Reisicumhur da, başbakan da, bütün bakanlar da... Herkes kimin hizmetinde?

Herkes milletin hizmetinde. Daha ne istiyorsun?

Bu kadar güzel bir pozisyon varken sen de otur şöyle koltuğuna,

arkana yaslan; “Ben şöyle istiyorum!” de. Onlar da sana hizmet etsinler. Daha ne istiyorsun?

Cenneti mutlaka isteyen kınayanın kınamasından korkmaz, hak bildiği şeyi söyler. Allah bizi öyle kullarından eylesin...

### e. Kitapların İndiriliş Günleri

Vâsile Hazretleri’nden Ahmed ibn-i Hanbel ve Taberânî rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:<sup>5</sup>

أُنزِلَتْ صُحُفُ إِبْرَاهِيمَ أَوَّلَ لَيْلَةٍ مِنْ شَهْرِ رَمَضَانَ  
وَأُنزِلَتْ التَّوْرَةُ لِسِتِّ مَضَتْ مِنْ رَمَضَانَ وَأُنزِلَ  
الْإِنْجِيلُ لِثَلَاثَ عَشْرَةَ مَضَتْ مِنْ رَمَضَانَ وَأُنزِلَ

<sup>5</sup> Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XXII, s.75, no:185; Beyhakî, *Şu-abü’l-İman*, c.II, s.414, no:2248; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.VI, s.202; Vâsile RA’dan. *Kenzü’l-Ummâl*, c.II, s.16, no:2962; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.VII, s.75, no:5837.

الزُّبُورُ لِثَمَانَ عَشْرَةَ خَلَّتْ مِنْ شَهْرِ رَمَضَانَ  
وَأُنزِلَ الْقُرْآنُ لِأَرْبَعٍ وَعِشْرِينَ خَلَّتْ مِنْ رَمَضَانَ

(طب. عن وائلة)

**RE. 83/11** (Ünzilet suhufi ibrâhîme, evvele leyletin min şehri ramadàn; ve ünzileti't-tevrâtu, li-sittin madat min ramadàn; ve ünzile'l-incîlü li-selâse aşrete madat min ramadàn; ve ünzile'zzebûru li-semâni aşrete halet min şehri ramadàn; ve ünzile'lkur'ânu li-erbain ve ısrîne halet min ramadàn.)

(Ünzilet suhufi ibrâhîme) “İbrahim AS’ın mukaddes suhufu, İbrahim AS’a indirilen sahifeler, (evvele leyletin min şehri ramadàn) Ramazan’ın ilk gecesinde indi.”

Dört kitaptan ayrı öteki peygamberlere indirilen sahifelere suhuf deniliyor. İbrahim AS’a gelen vahiyler Ramazan’ın ilk gecesinde geldi.

(Ve ünzileti't-tevrâtu, li-sittin madat min ramadàn) “Tevrat, yani Musa AS’a inen kitap Ramazan’ın 6’sında geldi.”

(Ve ünzile'l-incîlü li-selâse aşrete madat min ramadàn) “İncil İsa AS’a Ramazan’ın 13’ünde geldi.” Vahyolunması, gelmesi 13’ünde...

(Ve ünzile'z-zebûru li-semâni aşrete halet min şehri ramadàn) “Zebur Davud AS’a Ramazan ayının 18’inde geldi.”

(Ve ünzile'l-kur'ânu li-erbain ve ısrîne halet min ramadàn) “Kur’ân-ı Kerîm de Peygamber Efendimiz’e Ramazan’ın 24’ünde geldi.”

Dikkat edin, İbrahim AS'a, Musa AS'a, Davud AS'a, İsa AS'a gelen vahiyler hep Ramazan'da geldi. Kur'ân-ı Kerîm de Ramazan'da geldi.

## شَهْرُ رَمَازَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ

(البقرة ١٨٥)

(Şehru ramadâne'llezî ünzile fîhi'l-kur'ân)  
“Kur'ân-ı Kerîm'in indirilmiş olduğu Ramazan ayı...”

Demek ki Kur'an da Ramazan'da inmiş. İncil de, Zebur da, Tevrat da, Suhuf-u İbrahim de Ramazan'da inmiş.

Hepsi neyi gösteriyor? Ramazan'ın ne kadar mübarek bir ay olduğunu gösteriyor.

Ramazan bitti, Şevval ayına girdik. Şevval'in ortasını geçtik. Şevval bitmek üzere, sonuna doğru gidiyoruz.

Ne var Şevval'de? Altı gün orucu var. Kim Ramazan'ı tutar, Şevval'den de altı gün oruç tutarsa bütün seneyi oruçlu geçirmiş gibi sevap alır. Elinizde imkân var. Tutmayanlar altı gün orucunu tutsun.

Tabii buradan ne anlaşılıyor?

Ramazan öyle mübarek bir ay ki, peygamberlere mukaddes kitaplar Ramazan'da gelmiş.

Tabii o güzel ayı geçirdik. Ramazan çıktı. Müslümanlık yok. Ramazan bitti artık. Bütün senelik ibadetini millet yaptı. Ramazan geldi, hoş geldi. Bayram geldi, hoş geldi. Baklava tepsisi boş geldi. Ramazan gitti, hoş gitti. Artık

arkadaş Allah'a ısmarladık; ne namaz var, ne Kur'an var... Tevbe de bozuldu, tevbe de yok. İçki de içebilir. Sigara da içebilir. Her şey yapabilir.

Neden? Ramazan bitti, millet artık her şey serbest sanıyor. Ramazan bitti diye o Ramazan'daki güzel haller de gitti. Bu yanlış!

Nasıl olacak? Müslüman Ramazan'da kazandığı kondisyonu Ramazan'dan sonra devam ettirecekti. Ettiremediyseniz çok fena. Çok tehlikeli bir durum bu. Aman Ramazan'daki hallerinizi hatırlayın. Ramazan'daki hallerinizi tekrar edinmeye, korumaya, Ramazan'daki o güzel ruhânî, ilâhî havaya, o mistik havaya tekrar girip öyle yaşamaya gayret edeceksiniz.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi ibadetinden, zikrinden, şükründen ayırmasın... Yanlış yollara düşürmesin... Sevmediği şekilde ömür geçirtmesin...

*Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!*

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN  
19. 03. 1995 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)



**SERVER**  
KÜRSÜ